

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.—Γιὰ τὴν Ἐπαρχίαν Δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. 10.

Γιὰ τὴν Ἐπαρχίαν δεχόμενοι καὶ τρίμηνας (2 Δρ. τὴν τρίμηνα) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ὃ δὲ στέλλει μπροστὰ τὴ συνδρομὴν του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πούλιοντα, στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἑθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλῇ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηρόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κιάκι Γιαννοπούλου (Χαντεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλῇ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτερεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τὸ αἷμα τους—Ὁ πατριωτισμὸς τοῦ κ. Ράλλη—
—Ἡ προκήρυξη—Πότε τὰ πρόφτασε
δὲ λα !.—Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου—Μεγαλομάρτυρας τῆς καθαρῆς.

ΓΑΥΤΩΣΑΜΕ καὶ τούτη τὴ φορὰ τὴν ἐπανάστασιν. Ὁ κ. Ράλλης μὲ τοὺς πειναλέους λῆκους του εἶταν ἔτοιμος νὰ μᾶς τὴν σερβίρει τὴν περασμένην Κεριακῇ, μὰ ὁ κ. Θεοτόκης δὲν τὴ δέχτηκε, τοῦ ἔδωκε τὴ γωνιά, τοῦ πέταξε τὸ κόκκαλο κ' ἔτσι ζοῦμε καὶ μεῖς καὶ τὸ Κράτος σήμερον. Ὅπως δὲ, εἶταν καιρὸς νὰ ξευτελιστεῖ καὶ ἡ Ἐπανάστασις στὸν τόπο μας, καὶ ξευτελίστηκε. Καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ τὸ καλὸ τὸ χρωστάμε στὸν κ. Ράλλη. Καὶ εἶναι τὸ πρῶτο καλὸ πού μᾶς δίνει μὲ τὴν καινούρια πρωθυπουργία του.

Κάποιος φίλος πού σιχαίνεται τὰ πολιτικὰ τὰ κόμματα ὅσο καὶ τὸν κ. Μιστριώτη, μᾶς ἔλεγε :

—Νὰ χύσουμε, βρε ἀδερφέ, τὸ αἷμα μας ἀν' πρόκειται μ' αὐτὸ νὰ καλυτερέψῃ ἡ θέσις μας γενικά. Μὰ γὰ νὰ κρατηθεῖ ὁ Θεοτόκης στὴν ἀρχὴ ἢ γὰ νάρθει ὁ Ράλλης, οὔτε μιὰ σταλαματιὰ αἷμα μου δε δίνω. Δὲν τ' ἀξίζουν.

Ὡςτὸσο πολλοὶ εἵναι οὖσαν ἔτοιμοι νὰ χύσουν

—Ἰδρῶσα στὴ δουλειά, πούντιασα, καὶ νά...
χτίκιασα. Σὲ πεθύμησα, καλὰ 'κανες κ' ἤρθες.

Τί νὰ πῇ ὁ μαστρο-Μαθιός ! Ἀπλῶς τὸ χέρι του κι ἔρχισε νὰ χαϊδεύῃ τὸ κεφάλι τοῦ φίλου του. Πούφτιανε τὰ μαλλιά, τοῦ διώρωνε τὸ ξανθὸ μoustaki. Ἦθελε νὰ τοῦ πῇ ἀκόμα παρήγορα λόγια μὰ καταλάβαινε πὼς κατὶ τὸν ἔπνιγε στὸ λαιμό. Τὰ μάτια του βουρκώνανε· ἤθελε νὰ κλάψῃ, νὰ κλάψῃ πολὺ.

Ὁ ἄρρωστος ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἀνάσανε βαθιά, βαθιά. Ἀναπαύετο γιὰτὶ ἐνοιώθη μεγάλη εὐχαρίστησις στὸ χᾶδι τοῦ ἀγαπημένου του φίλου. Ἐρημος, καθὼς εἶταν, δὲν εἶχε κανένα νάρθη νὰ τονε δῇ στὴν ἀρρώστειά του, καὶ νά, πού στὰ τελευτάτα του ἔφτασε ὁ καλλίτερός του φίλος. Τώρα δὲ θὰ πέθαινε ἔρημος· στὸ πλάι του εἶχεν ἕναν ἀδερφὸ πού τὸν ἀπόχτησε στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τί ἄλλο ἤθελε. Καὶ καθὼς τὸ χέρι τοῦ φίλου του τὸν χαϊδεύε ἀπαλὰ θὰ περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλὸ του ὅλες οἱ σκηνὲς τῆς ζωῆς του, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη σὰν ὄνειρα.

ἀλάκαρο τὸ αἷμα τους γιὰ μιὰ τέτλια προστυχόδουλι. Φαίνεται, θὰν τὸ νιώθουνε σὰν ἔμπυο μέσα στὴς φλέβες τους καὶ δὲ θὰν τοῦ δίνουν τὴ παραμικρὴ ἀξία. Ἀλλιώτικα κάπως θὰν τὸ λογαριάζανε. Ἐξὸν πὰ κι ἂν ἀλάκαρος ὁ ὁργανισμὸς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι στομάχι μοναχά.

★

ΚΟΝΤΑ στ' ἄλλα, γράφτηκε καὶ τούτο στὴς ἐφημερίδες, πού χαρακτηρίζει περίφημα τὸν καινούριο μας πρωθυπουργό : Ὁ κ. Ράλλης ζητοῦσε ἐπίμονα νὰ τσεπώσει τὴ διάλυσι τῆς Βουλῆς. Ὁ Βασιλεὺς δὲν τοῦ τὴν ἔδινε, λέγοντάς του πὼς δὲ συμφέρει νὰ γίνουνε τώρα κοντὰ ἔκλογες, γιὰτὶ θὰ βλαψτοῦνε τὰ ἐθνικὰ ζητήματα.

—Ἡ Ὑ. Μεγαλειότης δὲν ἀμφιβάλλει πὼς κ' ἐγὼ εἶμαι πατριώτης ! παρατηρεῖ ὁ κ. Ράλλης.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἀδιάφορο τώρα ἂν ὁ πατριώτης αὐτὸς φοβέρισε πὼς θὰ ματοκυλλοῦν τὸν τόπο τὴν Κεριακὴ γιὰ νὰ γίνῃ πρωθυπουργός. Πατριωτισμὸς κι αὐτός.

★

ΑΠΟ ἑνα χαρτάκι τυπωμένο πού βρέθηκε τὴν Κεριακὴ τὸ πρῶτον ἡμέραν σ' ὅλα τὰ σπύτια τῆς Ἀθήνας, παίρνουμε τὸν ἀκόλουθο παράγραφο :

«Λαὲ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς,

«Πρόσεξε νὰ μὴ παρασυρθῇς εἰς τοιοῦτον αἱματοκύλισμα, διότι ἐκείνοι μὲν οἵτινες διοργανοῦσι τοῦτο θὰ πίνωσι μακαρίως τὸν καφέ των καὶ μὲ ἡσυχίαν εἰς τὰ σπύτια των, θὰ σκοτωθοῦν δὲ μερικοὶ ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ καὶ ἰδιαιτάτα τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ ἐξ ἐκείνων μάλιστα, οἵτινες θὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ συλλαλητήριον χάριν περιουσίας.

«Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οἱ νεκροὶ θὰ δολιγοῦνται εἰς τὸ νεκροταφεῖον πρὸς ταφὴν καὶ θὰ κλαίωσι καὶ θὰ σπαράσσωσιν ἐκ τῆς λύπης των αἱ γυναῖκες των, τὰ παιδιὰ των, οἱ ἀδελφοὶ των καὶ οἱ συγγενεῖς των, οἱ διοργανῶνται τοῦ ἀθλοῦ τούτου συλλαλητηρίου θὰ κοιμῶνται ἡσυχῇ καὶ θὰ σκέπτονται ὅποιος θέσεις μεγάλας πρέπει νὰ καταλάβωσιν ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν πραγμάτων.»

Δὲν ξέρουμε ποῖός ἦ ποιοὶ τὴ γράψανε αὐτὴ τὴν προκήρυξη—δὶχως ἄλλο ὅμως θάνα· πὶδ πολὺ πατριώτες ἀπὸ τὸν κ. Ράλλη.

★

ΓΙΑ νὰ δεῖτε πόσο μεταρρυθμιστὴς καὶ πόσο προσδευ-

τικοὶ εἶναι οἱ νέοι Ὑπουργοί, σῶνε νὰ μάθετε πὼς ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, ὁ κ. Ν. Σπρίτος ἐπὶ τὴν Τρίτην ἐπομεσήμερον σὲ 5 1/2 εἰδοποιήθηκε καίτου, στὸ Ν. Φάληρο, πὼς γίνεται Ὑπουργός καὶ σὲ 6 1/2 βρέθηκε στὸ σπύτι τοῦ κ. Ράλλη, ἔτοιμος, μὲ τὴν βελάδα του γιὰ νὰ πάει στὸ Παλάτι νὰ ὀρκιστεῖ. Κι ὅλ' αὐτὰ σὲ μιὰ ὥρᾳ ! Γιὰ φανταστῆτε ! Ἀμὲ καὶ τέλλο, νὰ δηλώσει στοὺς δημοσιογράφους πὼς θὰ πηγαίνει ἀπὸ τὴν 8 τὸ πρῶτον στὸ Ὑπουργεῖο του !

★

ΑΠΟ τοῦτο τὸ φύλλο ἀρχινάμε τυπώνοντας στὸ «Νουμά» τὴς «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου». Τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲ βρίσκεται πὰ σήμερον. Ἐχουν ξεδουτεῖ ὅλα του τὰντί, τυπα. Καὶ τὸ ξανατυπώνουμε γιὰτὶ νομίζουμε πὼς πρέπει νὰ διαβῶσιν καὶ τὰ παιδιὰ μας τὸ ἔργο αὐτὸ βιβλίο τοῦ Ἀργύρου Ἑρταλιώτη, πού δὲν τοῦ πέφτει βαρὺς ὁ λόγος ἂν τὸ πᾶι κανένας «Ἐθνικὸ Βαγγέλιον». Τὸ Ρωμιόπουλο διαβάζοντας τὴς «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου» μπορεῖ νὰ βγάλει ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ὅλ' τὴ σκουριά πού τοῦ ἄπλωσε πάνου τῆς τὸ σχολεῖο.

★

ΤΗΝ περασμένην Κεριακὴν ἡ «Ἀκρόπολις» δημοσίεψε μιὰ νοστιμότατη ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τὴν Πόλιν. Κάποιος δάσκαλος ἀπὸ τὸ Ἰδρυκ Τεπέ, θέλοντας νὰ πάει στὴν Πόλιν, ἔγραψε σὲ κάποιον φίλον τοῦ γράμμα μὲ τὸ ἀκόλουθο στερνόγραφο : «Ἐάν τι πλεῖον δώσητε τοῦ ἐνὸς μετ' ἐξ ἑαυτῶν ὅποιον σὰς στέλλω διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀποσκευῶν, γράψατέ μοι ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω διεύθυνσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει νὰ σᾶς τὸ στείλω.»

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔπεσε σὲ χεῖρας τῆς Τούρκικης ἀστυνομίας καὶ ὁ δάσκαλος κλείστηκε τρεῖς μέρες στὴ φυλακὴν, ὅσο νὰ καταλάβωσιν οἱ Τούρκοι ἀστυνομικοὶ πὼς μὲ τὸ «πλεῖον» δὲν ἐννοοῦσε «πλοῖον» (γάμιν) καὶ ἡ ἀνωτέρω διεύθυνσις ἐν Κωνσταντινί, δὲν εἶταν καμιά ἀνώτερη διεύθυνσις μυστικῆς ἐταιρίας.

Κι ὁ φτωχὸς ὁ δάσκαλος τώρα θὰν τῶρι κρυφὸ καμάρει πὼς ταλαιπωρήθηκε καὶ μαρτύρησε γιὰ τὸ χατίρι τῆς Καθαρῆς !

Ἐκδοτικὴ Ἐταιρεία ὁ «Φοῖβος» — Ἀθήνα

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ :

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

— Ὁρκίος τόμος εἰς 8ον ἀπὸ 130 σελίδας, μὲ τρισεπτὰ γήματα τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν.

— Εἰκόνες τοῦ ζωγράφου Π. ΡΟΥΜΠΟΥ.—Πρόλογος τοῦ ἐκδότη.

— Ἑρμηνεῖα λέξεων.—Βιβλιογραφία.

Κάθε ἀντίτυπο 8ρχ. 3. Ἐτυπώθησαν καὶ 100 ἐπιθυμημένα σὲ χαρτὶ Ὀλλανδίας, καθένα Δρ. 5.

Παραγγέλλε μὲ μὲ ταχυδρ. ἐπιταγὰς :

Ἐκδοτικὴ Ἐταιρεία ὁ «Φοῖβος»

4 Κλεισθένει, Ἀθήνα

αἰμοῦστη γράφει «ΝΟΥΜΑΣ», Ζήνων 2.

Θέλεπε τὸν ἐαυτὸ τοῦ παιδάκι νὰ παίξῃ μὲ τὸ Μαθιὸ πού εἶτανε συνομήλικός του, καὶ θὰ τὸν ἔδωκε μεγαλύτερο ὅπως εἶτανε σὰν πρωτοπιάσανε δουλειὰ στὸ ἴδιο γυφτικό, τοῦ γέρο Θανάση.

Πὼς καρουλιάσανε τὰ χέρια τους τὴς πρώτες μέρες, πὼς μουντζουρωθήκανε τὰ πρόσωπά τους, πὼς τοὺς βάσανε, πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλο, νὰ τραβᾶνε τὴν ἀλυσίδα τοῦ μεγάλου φυτεροῦ. Λίγες μέρες εἶχανε περάσει πού ὁ μαστροπὸς τοῦ τσάκις τὸ χέρι μὲ τὴν βρεχτοῦρα· εἶχε τραβῆξει μὲ πολλὴ δύναμιν τὴν ἀλυσίδα καὶ τὰ μισὰ κάρβουνα πεταχτήκανε ἀπ' τὸ καμίνι.

Θέλεπε πού βγαίνανε τὸ βράδι κουρασμένοι, μὰ χαρούμενοι, γεμάτοι ζωὴ, γεμάτοι ἐλπίδες, πὼς θὰ γίνων καὶ αὐτοὶ μιὰ μέρα μακτόροι. Ἐπειτα πηγαίνανε νὰ ἴδωσιν τὴν ἀγαπητικὰν τοῦ Μαθιοῦ, τὴν πεταχτὴ καὶ μεστωμένην μοδιτροῦλα, τὴ μαυρομάτα Ἑλένη, αὐτὴ πού τώρα εἶχε γυναῖκα τοῦ ὁ μαστρο-Μαθιός. Πὼς τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὁ Γρηγόρης, μὲ μιὰν ἀγάπην ἀλλοιώτικην, περ σότερο ἀπὸ ἀδερφὴ !

Καὶ νά, στὸ μαγαζὶ τοῦ μαστρο-Μαθιοῦ, πού τᾶνοιζε μὲ τὴς μικρὲς οἰκονομίας τῆς Ἑλένης, σὰν τὴν πῆρε. Τί καλὰ τότε ! Τὴν πρώτην θέσιν μὲσα

στὸ μαγαζὶ τὴν εἶχε ὁ Γρηγόρης. Μὰ νά, κ' ἡ δυστυχία. Ὁ Μαθιὸς ἀρρώστησε. Πέρασ' ἕνας μὴνας, δυὸ μῆνες. Κόντεψε νὰ πεθάνῃ καὶ τὸ μαγαζὶ ἔκλεισε γιὰ πάντα.

Ἀπὸ τότε πλάκωσε καὶ τοὺς δυὸ ἡ κακομοιριά. Ὁ Γρηγόρης ἔφυγε, μπῆκε θερμαστής σ' ἕνα καράβι καὶ ξεχώρισε ἀπ' τὸ φίλον του. Πέντε σωτὰ χρονάκια μὲσα στὸ καράβι, καὶ τὴς μέρες ποῦθελε νὰ φύγῃ καὶ νὰ ζήσει στὸν κόσμον σὰν ἄθωπος μὲ τὴς οἰκονομίας του, ἀρρώστησε. Κι ὅλο τὸ κακὸ γιὰτὶ γύρεψε νὰ πάρῃ ἀγέρα στὸ κακὸ ἀσπρῶμα. Θέλησε νὰ πεταχτῇ λιγάκι ἀπ' τὴν κόλασιν τῆς μηχανῆς, νὰ ἰδῇ φῶς, νὰ στεγνώσῃ, πού εἶτανε μουσκίδι στὸν ἰδρῶτα. Νά, τί θὰ θυμώτανε πάνω κ' ἔτω τὴν ὄρα κελὴν ὁ Γρηγόρης. Ὁλόκληρη ζωὴ θὰ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του μὲσα σὲς λίγες στιγμὲς πού ὁ φίλος του τονε χαῖδεσε, σὰ μητέρα.

Λίγες στιγμὲς, καὶ ὁ Γρηγόρης ἀνοιξε τὰ μάτια του πάλι, σὰ νὰ ζυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ ὕπνον, πού τόσα ὄνειρα εἶδε :

— Πιάσε τὸ χέρι μου, Μαθιέ. Ἔτσι. Τώρα βγάλε τὸ δαχτυλίδι. Βγάλε τὸ, δὲ μοῦ χρειάζεται. Ὁ μαστρο-Μαθιὸς τόβγαλε.

Εἶτανε ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι, βαρὺ, μὲ μιὰ με-